

Ο ΠΟΙΝΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ
ΕΝΟΣ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΔΙΚΟΥ

ΕΝ τῷ μέσῳ τοῦ ἀθηναϊκοῦ καύσωνος τοῦ Αὐγούστου, ἅμα τῇ ἐπανάθῃ μου ἐκ ταξειδίου ἀναψυχῆς, εὖρον, φίλε κ. Σκόκε — οὐχὶ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως — ἐπιστολὴν σας, δι' ἧς μοι ὑπεθυμίζετε, ὅτι ὀφείλω νὰ πληρώσω τὴν πρό τινος δοθεῖσαν ἐν εἴδει συναλλαγματικῆς ὑπόσχεσίν μου περὶ ἀποστολῆς τοῦ πτωχικοῦ μου ἐράνου διὰ τὸ ἔτος 1893 εἰς τὸ πάντοτε προσφιλές μοι Ἡμερολόγιόν σας.

Ἀνεζήτησαν μετὰ νωχελοῦς δυσκινήσιος ἐν τῷ θυλακίῳ τῆς φαντασίας μου θέμα κατάλληλον πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ χρέους μου καὶ ἀνέτρεχον μελαγχολικῶς εἰς τὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα γεγονότα τοῦ μετ' οὐ πολὺ κηδευομένου ἔτους 1892, ὅτε εἶδον ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἀντίγραφον ἀκριβές ἐπιστολῆς, ἧς τὸ πρωτότυπον εἶχε πρό τινος ἀνευρεθῇ μεταξύ τῶν ἀ χ ρ ῆ σ τ ω ν χαρτίων ἐνὸς γραμματέως πρωτοδικείου τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου.

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μοι ἐφάνη ὡς ἀκτίς ἐντὸς σκότους, διότι ἐνόμισα ὅτι, διὰ τῆς ἀπλῆς ἐν τῷ Ἡμερολογίῳ δημοσιεύσεως, δύο ταυτοχρόνως ἐγίνοντο καλὰ : τὸ μὲν ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀναληφθείσης ὑπ' ἐμοῦ ὑποχρεώσεως περὶ πληρωμῆς πρὸς ὑμᾶς τοῦ τοκομεριδίου τοῦ 1893 εἰς ἐποχὴν τόσῳ δύσκολον, τὸ δὲ ἡ διάδοσις ἀπλουστάτου τρόπου πρὸς ἀπονομὴν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης, δι' οὗ καθίσταται πάντῃ περιττὸς ὁ ποινι-

κός νόμος καὶ αἱ περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῆς δικαιοσύνης παρασκευαζόμεναι μεταρρυθμίσεις.

Τὴν εὐχαρίστησίν μου ὅμως διεδέχθη πρὸς στιγμὴν στενοχωρία τις, ὅτε ἀνεμνήσθην τῆς διατάξεως τοῦ συνταγματικοῦ ἡμῶν χάρτου καὶ τῆς τοῦ ποινικοῦ ἡμῶν νόμου περὶ ἀπορρήτου τῶν ἐπιστολῶν. Ἦθελον δὲ ὀριστικῶς ὑποχωρήσει πρὸ τοιούτων φοβερῶν φασμάτων, ἐὰν μὴ ἐσκεπτόμην : 1ον) ὅτι ἡ ἀσφράγιστος ἐπιστολὴ δὲν δικαιούται εἰς τὸν αὐτὸν παρθενικὸν σεβασμόν, ὥς καὶ ἡ ἐσφραγισμένη· 2ον) ὅτι τὸ κειμήλιόν μου εὗρέθη ἐν τοῖς ἀχρηστοῖς χαρτίοις τοῦ κ. γραμματέως, ὥς μαργαρίτης ἐν βορβόρῳ, καὶ ὅτι αὐτὸ μὲν καθ' ἑαυτὸ δὲν εἶχεν ἀξίαν ὑλικήν, ἵνα τὸ παραδώσω εἰς τὴν ἀστυνομίαν, πᾶς δὲ ὁδοκαθαριστὴς ἢ διαβάτης ἐδικαιούτο νὰ γίνῃ κάτοχος καὶ ἰδιοκτήτης τῆς ἀδεσπότης ἐπιστολῆς μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τοῦ πρώην κυρίου· 3ον) ὅτι ἡ πρωτότυπος ἐπιστολὴ δὲν ἀπηυθύνετο εἰς τὸν ἀμέσως κύριον, — καὶ ἄγνωστον μοὶ εἶναι εἰσέτι πῶς εὗρέθη ἐκεῖ, — διότι ἐγράφη ἰδιοχείρως παρὰ πταισματοδίκου καὶ ἀπηυθύνετο πρὸς βουλευτὴν, ἰσχύοντα τότε πλειότερον παντὸς νόμου· 4ον) ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ὥς σῶμα ἐγκλήματος θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὥς ἀποδεικτικὸν μέσον, — εἰ καὶ ἡ νομολογία τοῦ Ἀρείου Πάγου, ὥς γυνὴ ἄστατος, δὲν ἐφάνη πολὺ σταθερὰ εἰς τὴν γνώμην ταύτην· 5ον) ὅτι ἀφοῦ βεβαιώσω τὸ ἀκριβὲς τοῦ πρωτοτύπου, ἐξ οὗ ἀντεγράφη μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας τὸ δημοσιευόμενον ἀντίγραφον, ἡ παράλειψις τῶν ὀνομάτων ἀφαίρει πάντα προσωπικὸν χαρακτῆρα καὶ 6ον) ὅτι χάριν τῆς ἐξελιξέως τοῦ τρόπου περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀπονομῆς τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης καὶ δὴ τῆς πταισματορικῆς εἶχον δικαίωμά τε καὶ καθήκον νὰ ἐφοδιάσω τὸν συγγραφέα τῆς συγχρόνου ἱστορίας διὰ μιᾶς πλάστιγγος τινῶν ἐκ τῶν πταισματοδικῶν μας, ὥς εὗτοι ἐδιδάχθησαν παρὰ τῶν βουλευτῶν καὶ τῶν πρωθυπουργοτυράννων νὰ ζυγίζωσι τὴν δικαιοσύνην πρὸς περιστολὴν τῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἀρμονικὴν ἐφαρμογὴν τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, χάρις εἰς τοὺς στενοὺς καὶ ἀγίους δεσμούς, οἵτινες συνδέουσιν ἐνίοτε τοὺς ἐγκληματοῦντας μετὰ τινῶν ἐκ τῶν πατέρων τοῦ ἔθνους.

Τούτων πάντων ἔνεκεν παραδίδω εἰς τὴν ἀθανασίαν τὸν ποινικὸν κώδικα τοῦ πταισματοδίκου, ἄνευ σχολίων ἐπαρκῶν,

ἄτινα παρακαλῶ νὰ συμπληρώσῃ ἡ γόνιμος φαντασία τοῦ ἀναγνώστου.

Ἐν Σ . . . τῇ 19 Νοεμβρίου 1891.

Σεβαστέ μοι κύριε Π.

Τὴν ἀπὸ 13 τρέχοντος ἐπιστολὴν Σας ἔλαβον μόλις πρὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ σπεύδω νὰ σᾶς ἀπαντήσω.

Ἀληθῶς ἔμενον καὶ μένουσιν εὐχαριστημένοι οἱ ἐνταῦθα φίλοι ὁμῶν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας μου, μόνον μικρά τις ψυχρότης ἐπῆλθε μεταξὺ τοῦ ἱατροῦ (1) καὶ τοῦ κ. Α . . . (2) ἔνεκεν ἁλλείψεως προσυνηγορήσεως μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἐμοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν ἔλλειψιν βεβαίως δὲν θὰ ἐπιρρίψετε εἰς ἐμὲ τὴν εὐθύνην, ἀφοῦ εὐαρεστηθῆτε ν' ἀναγνώσῃτε τὸ κατωτέρω ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως, περιγραφόμενον ἐν ὅλῃ τῇ ἀληθείᾳ.

Μετὰ τὴν παραλαβὴν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τῆς Δημαρχίας εἰσήγαγον κατὰ τὰς 8 Ὀκτωβρίου ὀλίγας πταισματικὰς ὑποθέσεις πρὸς ἐκδίκασιν, ἃς ἐγώ, ὡς πταισματοδικῶν ἀναπληρωτὴς τοῦ Εἰρηνοδίκου (3), ἔμελλον νὰ δικάσω· τὴν προηγουμένην τῆς ἐκδικάσεως συνεννοήθημεν μετὰ τοῦ ἱατροῦ ὑπὲρ τῆς ἀπαλλαγῆς ὧν, τυχαιότητων φίλων, ὥς καὶ ἐγένετο. Τὴν 15 ἰδίου μηνὸς εἰσήγαγον ἐτέρας περὶ τὰς 60 ὑποθέσεις, ἀφορώσας κατηγορούμενους καὶ ἐκ τῶν δύο μερίδων (ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἰσάξωσι τοὺς μὲν εἰς μίαν συνεδρίαν, τοὺς δὲ εἰς ἐτέραν, ὅπως μὴ γίνεταί πάταγος καὶ δίδομεν ἀφορμὴν παραπόνου εἰς τοὺς ἀντιθέτους) καὶ ἐχούσας τὰς πλείστας τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον κατηγορίας, ἥτοι παράνομον

(1) Ὁ ἱατρὸς εἶναι καὶ δῆμαρχος, ὡς τοιοῦτος δὲ καὶ δημόσιος κατήγορος, ὡς ἐκ τῶν κατωτέρω ἐξάγεται.

(2) Ὁ κ. Α . . . εἶναι ὁ τοποτηρητὴς τοῦ κ. βουλευτοῦ ἐν τῇ ἔδρᾳ τοῦ δήμου, ὅστις μετὰ τοῦ κ. δημάρχου ἐνέμετο τὰ λάφυρα τῆς ἐξουσίας, προστατεύων τοὺς φίλους ἐκλογεῖς παρὰ τῇ διοικήσει καὶ τῇ δικαιοσύνῃ διὰ τῆς παραβιάσεως τῶν νόμων καὶ τῆς ἀθώσεως τῶν ἐνόχων, καταπιέζων δὲ καὶ ἀπειλῶν τοὺς ἀντιπάλους διὰ τῆς αὐστηρᾶς κατ' αὐτῶν ἐφαρμογῆς τῶν νόμων καὶ τῆς καταδίκης τῶν ἀθώων! . . . Τοιαύτη εἶναι ἡ παρὰ τῶν ἐν τῇ βουλῇ κομματαρχῶν διδασκαλία τοῦ λαοῦ περὶ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμογῆς τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος, ὥστε πᾶς ὁ μὴ συμμορφούμενος ἐκλαμβάνεται ὡς ἀγνοῶν τὸν συνταγματικὸν χάρτην, ὡς θεωρητικὸς ἢ ὡς βλάξ.

(3) Ὁ γράφων λειτουργὸς τῆς Θεμίδος εἶναι γραμματεὺς Εἰρηνοδικεῖν ἀναπληρῶν κατὰ τὸν νόμον τοῦ Εἰρηνοδικῆν, ὅστις εἶναι καὶ πταισματοδικὴς, ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν εἰδικὰ πταισματοδικεῖα. Ἐν τούτοις παύεται διὰ μόνης τῆς θελήσεως παντὸς ἐκλογέως.

όπλοφορίαν, (1) χωρίς δὲ νὰ μοῦ εἴπωσι τίποτε ἀπὸ τὴν προηγούμενην ἡμέραν, ἣ καὶ πρότερον, ὅπως σκεφθῶ καὶ ἐγὼ καὶ κανονίσω τὸν κατάλληλον τρόπον, στιγμὰς τινὰς πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνεδριάσεως ἦλθεν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Ἐβρηνοδικείου, ὅπου ἦμην, ὁ κ. Α . . . ὅστις μοῦ ἐνεχείρισε τὸν συνημμένον κατάλογον (2) εἰπὼν μοι νὰ συμμορφωθῶ πρὸς αὐτόν. Ἐγὼ τότε τῷ παρετήρησα, ὅτι ἔπρεπε πρὸ μιᾶς ἢ δύο ἡμερῶν νὰ μοῦ δώσῃ τὴν σημείωσιν ταύτην, ὅπως δυνηθῶ νὰ κρατήσω εἰς τὴν μνήμην μου τὰ ὀνόματα, ἄλλως τὴν στιγμὴν αὐτὴν πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐνθυμῶμαι τόσα ὀνόματα ἀνθρώπων, οὓς δὲν ἐγνώριζα κατ' ὄψιν ὁ κ. Α . . . ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀπαίτησίν του. Ἦρξατο ἡ συνεδρίασις, ἤλπιζα δὲ ὅτι μετὰ τοῦ λαβόντος μέρος ὡς δημοσίου κατηγόρου ἱατροῦ θὰ ἦσαν σύμφωνοι ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τῶν ὑποθέσεων. Σημειωτέον ὅτι ἐκ τῶν ὑποθέσεων αὐτῶν πολλαὶ ἦσαν παραγεγραμμέναι καὶ ὡς τοιαῦται ἦσαν σημειωμέναι εἰς τὴν ἔκθεσιν τοῦ κατὰ τὰ τέλη 76ρίου ε. ε. ἐνεργήσαντος τὴν ἐξέλεξιν Ἀντεισαγγελέως Μ Κατὰ τὴν συζήτησιν λοιπὸν παρουσιαζόμενοι διὰ συνηγόρων τινὲς τῶν κατηγορουμένων ἐπρόβαλλον ἔνστασιν παραγραφῆς, ὁ δὲ Δήμαρχος δὲν ἀντέκρουσε ταύτην, ἀλλ' ἀπεναντίας ἐπρότεινε τὴν παραδοχὴν τῆς. Τί ἔπρεπεν ἐγὼ ὡς πταισματοδίκης νὰ πράξω; μάλιστα ἀφοῦ πραγματικῶς ἦσαν παραγεγραμμέναι τινὲς τῶν ὑποθέσεων καὶ ὁ δημόσιος κατήγορος ἐπρότεινε τὴν παραγραφὴν των; καθὼς καὶ ὅταν ἐζητεῖτο ἀναβολὴ τις καὶ ὁ δημόσιος κατήγορος συνήνει εἰς τὴν ἀναβολήν. Τινὰς δὲ τῶν ἀντιθέτων κατεδίκασα καὶ μάλιστα τὸν ὑπῆρέτην Μ . . . εἰς 150 δραχμῶν πρόστιμον, καὶ ἐκ τῶν καταδικασθέντων τινὲς ἔκαμον ἐφέσεις, αἵτινες εὐρίσκονται ἐκκρεμεῖς εἰς τὸ Πλημμελειοδικεῖον Ν . . . Πάντας δὲ τοὺς φίλους ἠθώωσα. Ὡστε εἰς τί ἐγὼ ἔπταισα καὶ ἔχουν παράπονον ἐναντίον μου; ἐὰν δὲν εἶχον ὁ Α . . . καὶ ὁ ἱατρός τὴν αὐτὴν γνώμην, ἀλλ' ἄλλην ὁ εἰς καὶ ἄλλην ὁ ἕτερος, πταίω ἐγώ; Ἐπρεπε πρὸ δύο ἡμερῶν νὰ μοῦ εἴπῃ ὁ κ. Α ἐὰν ἤθελε νὰ μὴ ἀκούσω τὸν ἱατρὸν καὶ ὅτι ἐπεθύμει νὰ καταδικασθῶσιν οἱ μὲν, νὰ ἀθωωθῶσιν οἱ δέ, καὶ τότε ἐγὼ ἤθελον τὸν προτρέφει νὰ μὴν εἰσάξῃ ὅλους εἰς μίαν δικάσιμον, ἀλλὰ χωριστά, τοὺς μὲν

(1) Ἡ ἐποχὴ τῆς ἀμνηστείας τῶν παρανόμως ὀπλοφορούντων συμπέπτει περίπου μὲ τὴν ὑποβολὴν εἰς τὴν Βουλὴν ὑπουργικοῦ νομοσχεδίου περὶ ἐπιτάσεως τῆς ποινῆς !

(2) Ἀκριβὲς ἀντίγραφον τοῦ καταλόγου δημοσιεύεται ἐν τέλει τῆς ἐπιστολῆς.

ματέα ὡς ἐμέ.
Ὡς πρὸς τὴν τοποθέτησίν μου εἰς καλλιτέραν θέσιν αὐτὸ ἐπι-
θυμῶ καὶ ἐγὼ καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ἐπισπεύσητε, εἰ δυνατόν,
τοῦτο ἔχοντες ὑπ' ὄψει, ὅτι εὐεργετεῖτε οἰκογενειάρχην ἔχοντα θ
ψυχῆς ἐπάνω του, ἥτοι μητέρα, σύζυγον καὶ τέκνα καὶ ἔχοντα
ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σας. Νομίζω ὅτι ἀρκετὸν χρόνον ἔμεινα
ἐνταῦθα ὑπὸ τὰς στερήσεις καὶ κακουχίας, διότι, ὡς γνωρίζετε,
ὡς Γραμματεὺς τίποτε δὲν ἔχω, εἰ μὴ τὸν ξηρὸν μισθὸν ἐκ δρ.
64 αἱ ὁποῖαι εἰς 6 ψυχὰς εἶναι σταγὼν ἐν τῷ ὠκεανῷ (1), δι-
καιον εἶναι νὰ μὲ τοποθετήσετε ὅπου σεῖς κρίνετε καλλίτερον,
ὅπου θέλω σὰς ὑπηρετήσῃ ὅπως καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐφ' ὅσον δύ-
ναμαι καταλλήλως.

Ὁ σὸς
Γ . . .

Ἰωάν. Καρ. . . . νης δι' ὅλας τὰς κατ' αὐτοῦ μηνύσεις.
 Βασ. Τ. . . κης.
 Ἀθαν. Ἐλ. . . . νης.
 Παν. Βεν. . . . νος δι' ὅλας τὰς κατ' αὐτοῦ μηνύσεις.
 Ἀν. Μπ. . . . ζης.
 Ἀντ. Στ. . . . ρης.
 Γεωρ. Κλ. . . . νης δι' ὅλας τὰς κατ' αὐτοῦ μηνύσεις.
 Κωνστ. Δ. . . . ρης » » » »
 Χρ. Κεφ. . . . λης » » » »
 Γεωρ. Π. . . . νης.
 Ἰω Γ. Κεφ. . . . λης.

(1) Διὰ τοῦτο κυβερνῆται καὶ νομοθετῆται, πρέπει νὰ μὴ λησμονῆτε, ὅτι εἰς ἄνθρωπον μόνον 64 δραχμαὶ λαμβάνοντα, δὲν πρέπει νὰ ἐμπίστεύσθε τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης. Εἰς τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα οὐδέποτε πρέπει νὰ εὐρίσκεται ὁ δημόσιος ἢ ὁ δικαστικὸς λειτουργὸς εἰς τὸ φοβερὸν δίλημμα, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ κ. βουλευτὴς ὤθησε τὸν ἄθλιον συγγραφέα τῆς ἐπιστολῆς.

Γεωρ. Κεφ λης.

Στ. σης.

Ίω. Δ. Β σης.

Φ. Βεν νος.

Οἱ λοιποὶ ἄθῳροι.

Καὶ ἤδη τὸ συμπέρασμα. Ἐν τῷ καταλογισμῷ τῆς εὐθύνης διὰ τὰ ἔλκη τῆς μὴ ἀγνῆς Θέμιδος, ἅτινα ἀπεκάλυψεν ἡ ἀνασυνθεῖσα πτυχὴ τοῦ πέπλου τῆς, βεβαίως ὁ ὀλιγώτερον ἔνοχος εἶναι ὁ πταισματοδίκης, ἀσυγκρίτῳ δὲ λόγῳ πλειότερον ὁ βουλευτὴς καὶ κυρίως ὑπεύθυνοι οἱ ὑπὲρ ἡμῖσιν αἰῶνα κυβερνῶντες χωρὶς νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι διὰ τοιαύτης δικαιοσύνης οὐ μόνον τὰ ἐγκλήματα πολλαπλασιάζονται μετὰ τὴν γονιμότητα τῶν ἀρουραίων μυῶν, οὐ μόνον τοῦ τοκομεριδίου ἡ πληρωμὴ καθίσταται ἀνέφικτος, ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐδὲμ τῆς ἐλληνικῆς χώρας μεταβάλλεται εἰς κόλασιν δαιμόνων ἀληλοσφαζομένων, ἡ δὲ πατρίς τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Περικλέους, τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Κανάρη, σκιαζομένη ὑπὸ τῆς αἰγλῆς τῶν συμπατριωτῶν τοῦ Σταμπούλῳφ, κινδυνεύει ἴσως ἴσως καὶ αὐτὴν τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς.

[Ἐν Καλλιθέᾳ Ἀθηνῶν, Αὐγούστος τοῦ 1892.]

Γ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

ΣΤΙΓΜΑΙ ΘΥΜΗΔΙΑΣ

- Μεταξὺ δύο Χίων κοιμωμένων εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον.
- Ψίτ! . . . ψίτ! . . . κοιμᾶσαι, μισὲ Τσαννῇ;
- Γιατί;
- Γιατὶ ἂν δὲν 'κοιμώσουνα, θὰ σοῦ ζητοῦσα δανεικὰ τρία τάλληρα.
- Κοιμοῦμαι, ἀδελφέ, καὶ ροχαλίζω μάλιστα! ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ ἄλλος.

*

Ὁ ὑπουργὸς κ. Σ*** εἶχε καλέσει εἰς γεῦμα τὸν δημοσιογράφον κ. Γ***, ὅστις τὴν προτεραίαν τὸν εἶχεν ὑβρίσει εἰς τὴν ἐφημερίδα του.

— Τί νὰ κάμω! ἔλεγεν εἰς φίλον του ἀποροῦντα. Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ κλείσω τὸ στόμα, πρέπει νὰ τοῦ τὸ μπουκώσω.